

*Kusadla doklad jsou zdraví
Ostatně až si je vylámou
Nakladatel to spraví*

(Host 5, č. 1—3, říjen—prosinec 1925)

F. C. Weiskopf: PRYČ S KARBANICTVÍM
(Poctivý ferbl)

„Nelze chtít od ženy, aby porodila kolibříka. Nelze chtít od hudebníka, aby řešil svět. Lze ho vybídnouti, aby zpíval. Aby zpíval krkem dvacátého století...“

Vítězslav Nezval, Falešný mariáš.

I.

Nelze chtít od ženy, aby porodila kolibříka. Nelze chtít od mladého básníka, aby se schoval mamince za sukně a zůstal skromně v pozadí neznáma...

Ne, nelze...

A proto šel A. C. Nor, mladý, nadaný básník do 28. října, aby si razil cestu k lesklým výšinám literární slávy. Nelze mu to zazlívat, zpíval jednoduše krkem dvacátého století.

A protože nelze též chtít od mladého umělce, aby řešil tento tak úžasně komplikovaný svět, odvrátil se pak vůbec od tisku a politiky a šel do redakce Hosta.

Inu: nelze chtít od ženy, aby porodila kolibříka. Nelze chtít od mladého nadaného básníka, aby se schoval mamince za sukně a zůstal skromně v pozadí neznáma.

II.

Co je dovoleno jednomu, nemůže být zakázáno druhému. Od Františka Kovárny se také nemohlo chtít, aby porodil kolibříka, a proto šel i Kovárna za svým štěstím a za svou slávou, totiž do 28. října.

Inu...

III.

Nelze chtít od ženy, aby porodila kolibříka. Nelze chtít od autora Falešného mariáše, aby se držel zásad, hláсанých ve své vlastní knížce.

„V tendenčním umění splývá poezie s výmluvností? Omyl. Řečník, jenž poetizuje, šejdlí, počítající se sentimentalitou obecenstva. Básník, jenž rétorizuje, nechť není déle na rozpacích, nebo ať umlkne, nedovede-li toho.“

A co teoretik a esejista, jenž poetizuje, a básník, jenž teoretizuje, jako např. autor Falešného mariáše? Co s ním, milý Nezvale?

Zdá se mi skoro, že Nezvalovi se podařilo porodit kolibříka. Ale nevím, jestli má z toho ptáčka radost. Nevím.

IV.

Nelze chtít od básníka, aby opěvoval rezoluce okresní konference komunistické strany v Postoloprtech anebo dal do rýmu úvodníky Podbrdských rozhledů. Lze ho ale vybídnout, aby zůstal v tomto dvacátém století a nesedl si pod skleněný šturc.

Lze ho vybídnout, aby opravdu zpíval tím svým krkem dvacátého století, v němž jsou sladká a trpká vína, světla a ženy, žal a krása, vůně atmosfér a zápach strojů, tóny a zvuky...

Lze ho však také upozornit na to, že nové umění není možné ve staré společnosti, že při dnešním stavu společnosti každá netendenčnost a domnělá neutralita je pouze stranictvím — ale na straně vládnoucích; že říše takzvané čisté poezie leží vedle šosácké oblakové kolonie „vzdušných zámků“ — a obě v kapitalistickém světě.

Lze ho upozornit na to, že zatímco sedí někde pod šturcem čistého lyrismu, pan ministr zdravotnictví dává odstranit nahé sochy z budovy zdravotního ústavu a cenzor zakazuje Georga Grosze.

A proto lze ho zajisté vybídnout, aby se vzdal skvělé izolace, ve které zatím ještě se pohybuje, a aby se spojil s námi v jedné veliké organizaci levého — v širokém slova smyslu — umění.

Zanechme karet!

Byl to falešný mariáš.

Přeměňme mnohdy heslovitou diskusi na dálku na věcnou diskusi a kritiku uvnitř nové organizace politicky a umělecky levého umění!

Ať žije jednotná levá fronta v umění!